

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

สาระสำคัญของบทนี้ เป็นการเสนอแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับมาตรฐานสากล การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (GAP)
3. การดำเนินงานของบริษัทสยามไวเนอรี่ เทรคคิงพลัส จำกัด (ไร่่องุ่นหัวหินฮิลล์)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต

การจัดการคุณภาพและผลิตภาพ (www.acc.chula.ac.th) กล่าวถึงการบริหารผลิตภาพและความหมายของประสิทธิภาพ, ผลิตภาพ, ประสิทธิภาพ ดังนี้

พื้นฐานการบริหารผลิตภาพและคุณภาพจะเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพ (Efficiency) และประสิทธิผล (Effectiveness) อันจะทำให้ธุรกิจสามารถคงอยู่และเจริญรุ่งเรืองต่อไปได้ คำว่าประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมีความหมายแตกต่างกัน ประสิทธิภาพหมายถึงการได้มาซึ่งผลอันเนื่องมาจากที่เราใส่เข้าไป เช่นประสิทธิภาพของเครื่องจักรที่สามารถผลิตสินค้าได้ 5,000 ชิ้น โดยใช้พลังงาน 20 กิโลวัตต์ ส่วนประสิทธิผล จะคำนึงถึงผลที่ได้ว่าสมเหตุสมผลกันเพียงใด เช่นเครื่องจักรที่ใช้พลังงาน 20 กิโลวัตต์นั้น เป็นการใช้พลังงานที่สูงเกินไปหรือไม่ เมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานหรือ เครื่องจักรอื่น

กุศล ทองงาม (2545: 6) อธิบายคำว่าประสิทธิภาพการผลิตหมายถึง การผลิตสินค้าในปริมาณที่กำหนดด้วยต้นทุนการผลิตที่ต่ำที่สุด หรือการผลิตสินค้าให้ได้ปริมาณที่มากที่สุดภายใต้งบประมาณ หรือต้นทุนการผลิตที่กำหนด การศึกษาเชิงประจักษ์ เพื่อประเมินประสิทธิภาพการผลิตของหน่วยผลิตสามารถทำได้หลายวิธี การจะเลือกใช้รูปแบบและวิธีการใดนั้น ขึ้นกับวัตถุประสงค์และข้อจำกัดของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นสำคัญ

วันชัย วิจิรวนิช (2539: 5-7) ได้อธิบายเรื่องของประสิทธิภาพ (Efficiency) ว่าเป็นค่าที่ใช้มากสำหรับงานวิศวกรรม โดยจะเน้นการออกแบบให้เกิดความสูญเสียของทรัพยากรที่ให้ออกไปน้อยที่สุด ซึ่งจะอธิบายด้วยสูตร

$$\text{Efficiency} = \frac{\text{Output}}{\text{Input}}$$

ศิริพร ขอพรกลาง (2546: 225-247) อธิบายว่าเรื่องการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต จำเป็นต้องมีการวางแผนการจัดการ โดยมีองค์ประกอบ ที่สามารถแบ่งได้เป็น 7 หัวข้อดังนี้

1. คุณภาพ (Quality) หมายถึง สิ่งที่ถูกความต้องการหรือพึงพอใจ
2. ต้นทุน (Cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่จ่ายไปเพื่อดำเนินการผลิตสินค้าหรือบริการนั้น
3. การส่งมอบ (Delivery) หมายถึง การจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ให้สามารถผลิตสินค้าหรือบริการนั้นให้ถึงมือลูกค้าตรงตามเวลาที่กำหนด
4. ความปลอดภัย (Safety) หมายถึง สภาพที่ปราศจากความสูญเสียที่เกิดจากอุบัติเหตุ
5. ขยันและกำลังใจในการทำงาน (Moral) หมายถึง สภาพทางจิตใจของผูปฏิบัติงาน
6. สิ่งแวดล้อม (Environment) หมายถึง การประสิทธิภาพการผลิตที่ดีต้องไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ไม่สร้างมลภาวะ
7. จรรยาบรรณในการดำเนินธุรกิจ (Ethics) หมายถึง ต้องดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรม ไม่มุ่งแต่รายได้แต่เพียงอย่างเดียว

ปริญญ (2549) ให้ความหมายของคำว่าคุณภาพ ว่าหมายถึง การผลิตผลิตภัณฑ์และ/หรือการบริการให้บรรลุตามความต้องการและความคาดหวังของลูกค้า

สำหรับคุณภาพของการผลิตองุ่น เพื่อทำไวน์นี้ จะประกอบด้วย

1. เปอร์เซ็นต์ความหวาน (% brix) หมายถึง ร้อยละของน้ำหนักรสชาติต่อน้ำหนักผลองุ่น โดยปกติขององุ่นไวน์แดงจะอยู่ที่ 22-23 % brix และองุ่นไวน์ขาวจะอยู่ที่ 21-22 % brix ซึ่งวัดจากเครื่องReflxtometer เปอร์เซ็นต์ความหวานจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อองุ่นสุกแก่มากขึ้น แต่หากปล่อยให้ไวน์นานเกินไปผลองุ่นก็จะเน่าเสียหาย การตัดสินใจในการเก็บองุ่นจึงเป็นหน้าที่ของไวน์เม็กเกอร์, ภูมิอากาศ, ภูมิประเทศ และสภาพอากาศช่วงเก็บเกี่ยวในปีนั้นๆ

2. **ความเป็นกรดต่าง (pH)** หมายถึง ความเป็นกรดต่างของน้ำองุ่น ในผลองุ่น ซึ่งจะมีเพิ่มมากขึ้นเมื่อองุ่นแก่จัด สำหรับองุ่นที่มีคุณภาพดี เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวได้ จะมีค่าประมาณ 3.0-3.4

3. **ปริมาณกรดทาทาริก (Tartaric acid/ TA)** เป็นกรดชนิดหนึ่งที่อยู่ในผลองุ่น จะทำให้เกิดรสเปรี้ยว ซึ่งจะลดปริมาณลงเมื่อผลองุ่นสุกแก่มากขึ้น โดยจะผกผันกับค่าความเป็นกรดต่าง สำหรับองุ่นที่มีคุณภาพดี เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวได้ จะมีค่าประมาณ 11.0

ในทางปฏิบัติแล้ว เปอร์เซ็นต์ความหวานจะสำคัญที่สุดในการพิจารณาคุณภาพ เนื่องจากน้ำตาลในผลองุ่นจะถูกเปลี่ยนเป็นอัลกอฮอล์ในขั้นตอนการหมักไวน์ ถ้าผลองุ่นมีเปอร์เซ็นต์ความหวานมาก ก็จะผลิตไวน์ได้มีอัลกอฮอล์ที่สูงและมีคุณภาพดี สำหรับค่าความเป็นกรดต่าง และปริมาณกรดทาทาริก (TA) ก็เป็นส่วนหนึ่งของคุณภาพองุ่นที่สำคัญ แต่จะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติทางการเกษตร ส่วนใหญ่จะมีผลเนื่องมาจากจากภูมิอากาศ, ภูมิประเทศ และสภาพอากาศช่วงเก็บเกี่ยวเป็นหลัก ในการวิจัยนี้จึงไม่ได้นำมาศึกษา

กึ่งกนก พิทยานุคุณ และคณะ (2531: 1-9) อธิบายถึง ต้นทุนว่า หมายถึง เงินที่จ่ายออกไป เงินที่สำคัญจะจ่ายในอนาคต ค่าของสินทรัพย์ที่ลดลง เนื่องจากการใช้งาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะรวมอยู่ในต้นทุนของการได้รับบริการ โดยต้องรู้หลักว่าต้นทุนที่แตกต่างกัน สำหรับวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน (different costs for different purposes) ซึ่งแยกประเภทต้นทุนได้ดังนี้

1. ตามการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรม (คงที่ และผันแปร) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ว่าต้นทุนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในระดับกิจกรรมที่ดำเนินงานอยู่

2. ตามความรับผิดชอบ เป็นการวิเคราะห์ว่าต้นทุน ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานนั้นเกิดขึ้น ณ จุดใดของการดำเนินงานและใครเป็นผู้รับผิดชอบ

3. ตามหน้าที่ ได้แก่ การวิเคราะห์ต้นทุน ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นตามหน้าที่งานแต่ละอย่างในการดำเนินงาน เช่น ค่าจ้าง ค่าวัสดุการ

4. ตามการตัดสินใจเฉพาะเรื่องหนึ่งๆ เป็นการวิเคราะห์ต้นทุนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานในรูปของต้นทุนรวม ต้นทุนที่ต้องจ่ายเป็นเงินสด ต้นทุนของโอกาสที่เสียไป ต้นทุนที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ปิยธิดา ศรีเดช (2540: 65) กล่าวว่า ต้นทุน หมายถึง จำนวนเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ผู้ผลิตสินค้า หรือบริการต้องจ่ายไปเพื่อให้ได้ปัจจัยหรือวัตถุดิบ หรือบริการเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ

วิโรจน์ ตั้งเจริญเสถียร (2538: 8) กล่าวว่า ต้นทุน หมายถึง รายจ่ายที่จ่ายออกไปเป็นตัวเงินจริงๆ และยักรวมถึงต้นทุนที่มีได้จ่ายไปเป็นตัวเงิน

คลพร บุญพารอด (2543: หน่วยที่ 13; 273-302) ได้สรุปว่า ต้นทุน (cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ทำให้ได้มาซึ่งสินทรัพย์ เพื่อให้สินทรัพย์นั้นอยู่ในสภาพสถานที่ที่พร้อมจะใช้งานได้ รวมทั้งอุปกรณ์ (equipment) ทุกชนิดที่มีไว้ใช้ในการดำเนินงานตามปกติของกิจการ เช่น เครื่องจักร เครื่องตกแต่งสำนักงาน อุปกรณ์สำนักงาน เครื่องมือเครื่องใช้ ซึ่งแสดงด้วยราคาราคา

อนุวัฒน์ ศุภชุตikul (2539: 3) กล่าวว่า ต้นทุนหมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวเงิน และมีใช้ตัวเงิน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตและบริการ

กรีส และปาร์กเกอร์ (Greese & Parker 1994: 54) กล่าวว่า เศรษฐศาสตร์มองต้นทุนมากกว่าเป็นเพียงค่าใช้จ่ายเพื่อให้มาซึ่งทรัพยากร กล่าวคือ มองว่าคุณค่าของสิ่งต่างๆ อาจจะไม่สามารถอยู่ในรูปของราคา เพราะทรัพยากรบางอย่างได้มาโดยมิได้จ่ายเงินหรือจ่ายน้อยมาก เช่น สิ่งของที่ได้รับการบริจาค แรงงานอาสาสมัคร เมื่อมีการใช้ทรัพยากรไปในกิจกรรมหนึ่งแล้วจะเป็นการเสียโอกาสที่สังคมจะใช้ทรัพยากรนั้นกับกิจกรรมที่เป็นทางเลือกอื่น

วันชัย วิจิรวนิช และสุทัศน์ รัตนเกื้อกัวาน (2540) อธิบายถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอยู่รอดของธุรกิจว่า ประกอบด้วย

1. **ต้นทุน (Cost)** หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่จ่ายไปสำหรับปัจจัยทางการผลิตเพื่อให้เกิดผลผลิต ต้นทุนจึงเป็นส่วนที่ใช้สำหรับการนิยามอัตราผลิตภาพ หรือผลิตภาพ (Productivity) ซึ่งเท่ากับ ผลผลิต (Output) หารด้วยปัจจัยนำเข้า (Input) ต้นทุนจึงเป็นมูลค่าที่วัดได้ในเชิงเศรษฐศาสตร์ของทรัพยากรที่ใช้ และต้นทุนมีลักษณะที่ใช้จ่ายเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์หรือบริการที่ถือเป็นทรัพย์สินได้ เช่น คงคลังของวัสดุ งานระหว่างทำ และสินค้าสำเร็จรูป

2. **ค่าใช้จ่าย (Expense)** หมายถึง ต้นทุนในการใช้จ่ายสำหรับช่วงระยะเวลาใดใด เช่น เงินเดือนในสำนักงาน ค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนเงินหรือสิ่งแลกเปลี่ยนที่จ่ายไปเพื่อใช้บริการ ซึ่งลดทอนจากส่วนของรายได้ในงวดบัญชีใดใด จึงมักจะใช้ในด้านกรายงานทางการเงินมากกว่าใช้ในระบบบัญชีทรัพย์สิน

3. **ความสูญเสีย (Waste)** คือค่าใช้จ่ายที่จ่ายไปแล้วเกิดผลได้น้อยกว่า หรือค่าเสียหายที่ต้องจ่ายไปโดยไม่มีผลตอบแทน และเป็นค่าใช้จ่ายที่จะถูกตัดออกจากผู้ถือหุ้นมากกว่าที่จะหักจากส่วนของการลงทุน ความสูญเสียที่เกิดขึ้นได้จากการตัดสินใจที่ผิดพลาดหรือเกิดจากสิ่งผิดปกติทางธรรมชาติ เช่น ไฟไหม้ ดินถล่ม เป็นต้น

วันทนา ทาตาล (วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่21 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 53 หน้า12-17) อธิบายว่าการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต โดยวิธีใดก็ตามจะเป็นการเพิ่มโอกาสในการแข่งขัน ท่ามกลางความไม่แน่นอนของสภาพเศรษฐกิจ เป็นการปรับตัวเพื่อความอยู่รอด และสร้างมูลค่าเพิ่มให้ธุรกิจ ซึ่งถือเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับมาตรฐานสากล การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (GAP)

The Food and Agricultural Organization of the United Nations (FAO)(2012)

อธิบายว่า การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี หรือ GAP (Good Agriculture Practice) เป็นแนวทางในการทำเกษตรกรรม เพื่อให้ได้รับผลผลิตจากแปลงเกษตรกร รวมทั้งขั้นตอนหลังเก็บเกี่ยว ที่มีคุณภาพตรงตามกำหนด คำนึงต่อการลงทุน มีความปลอดภัยต่อผู้บริโภค มีการนำทรัพยากรมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และไม่ทำให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม การเกษตรที่จะเข้าสู่ระบบมาตรฐานสากล GAP จะต้องได้รับการตรวจสอบแปลงเกษตรกร มีการรับรองจดทะเบียน ถูกสุ่มตัวอย่างจากผลิตภัณฑ์เพื่อตรวจสอบสารพิษที่โรงงานบรรจุก่อนส่งจำหน่ายให้พ่อค้าหรือผู้บริโภค

P.L. Brady และ J.R. Morris (2009) อธิบายว่า มาตรฐานสากล การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี(GAP) เป็นแนวทางที่สำคัญที่จะลด หรือกำจัดสิ่งปลอมปนในผลผลิตทางการเกษตรจากในแปลงปลูก และในบรรจุภัณฑ์ต่างๆ ทำให้ผลผลิตทางการเกษตรเหล่านี้มีความปลอดภัยต่อผู้บริโภค

เจษฎา (2547: 46-47) กล่าวว่า การเกษตรที่เหมาะสม (GAP) จะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 8 ประการ ดังนี้

1. **การจัดการดินที่ดี** : มีการรักษาและปรับปรุงบำรุงดินให้อุดมสมบูรณ์อยู่เสมอ โดยการเพิ่มอินทรีย์วัตถุลงในดิน เช่นปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก มีการปลูกพืชหมุนเวียน พืชคลุมดิน เพื่อลดการชะล้างหน้าดิน เมื่อฝนตก
2. **การจัดการน้ำที่ดี** : จะต้องมีการเลือกใช้ระบบน้ำให้กับพืชหรือสัตว์ ที่ให้มีประสิทธิภาพสูง ตามความต้องการของระบบเกษตรนั้นๆ อย่างคุ้มค่าการลงทุน และหลีกเลี่ยงน้ำที่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนสิ่งเจือปน กับผลผลิต
3. **การผลิตพืชที่เหมาะสม** : ต้องคัดเลือกพันธุ์ หรือสายพันธุ์ที่ต้านทานโรคและแมลงศัตรู รวมทั้งจัดระยะปลูกอย่างเหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงการระบาดของศัตรูพืช มีการจัดลำดับ. การปลูกพืชในแปลงปลูกให้มีความหลากหลายที่เกี่ยวเนื่องประโยชน์ต่อกัน เช่นปลูกพืชตระกูลถั่ว เพื่อเพิ่มธาตุไนโตรเจนที่ได้จากไรโซเบียมในปมรากถั่ว มีการทำระบบเกษตรผสมผสาน ปลูกพืชเลี้ยงสัตว์ และปลา และยังคงปฏิบัติตามกฎระเบียบของความปลอดภัยที่รัฐกำหนดไว้
4. **การป้องกันกำจัดศัตรูพืชที่ถูกต้องวิธี** : ให้มีการตรวจสอบและพยากรณ์ช่วงระบาดของโรคและแมลงศัตรู อย่างสม่ำเสมอ มีการจัดการศัตรูพืชด้วยวิธีผสมผสาน ให้มีประสิทธิภาพ และปลอดภัยต่อผู้บริโภคและผู้บริโภค โดยไม่มีผลกระทบที่ไม่ดีต่อสิ่งแวดล้อม เช่นเมื่อมี

การระบาดในระดับที่ไม่รุนแรง ก็อาจกำจัดโดยวิธีเผาทำลาย เมื่อมีการระบาดมากขึ้น ก็อาจควบคุมด้วยชีววิธี เช่น ใช้ตัวห้ำ ตัวเบียน ไล่เดือนฝอย เป็นต้น แต่เมื่อมีการระบาดถึงระดับที่เสียหายรุนแรง ก็อาจต้องใช้สิ่งที่ทดแทนสารเคมีที่ปลอดภัยกว่า เช่น สารสกัดจากสะเดา เชื้อจุลินทรีย์ เชื้อไวรัส NPV เป็นต้น ถ้าจำเป็นต้องใช้สารเคมี ก็ต้องเลือกใช้ให้ถูกประเภท และใช้ในปริมาณและช่วงเวลาที่เหมาะสม มีการเก็บรักษาสารเคมีเหล่านี้อย่างถูกต้อง ในสถานที่ห่างไกลจากเด็กและสัตว์เลี้ยง

5. การเก็บเกี่ยวและการแปรรูปในระดับไร่นา ที่เหมาะสม : เก็บเกี่ยวผลผลิตในเวลาที่ถูกต้องเหมาะสม ไม่ให้มีผลตกค้างของสารเคมีในระดับที่เป็นอันตราย มีการล้างทำความสะอาดผลผลิต มีการเก็บรักษาผลผลิตในสถานที่ที่สะอาด ถูกสุขลักษณะ และสภาพแวดล้อมเหมาะสม มีการบรรจุผลผลิตในภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่สะอาดก่อนการขนส่งไปยังแหล่งจำหน่าย

6. การจัดการพลังงานและของเสียจากไร่นา อย่างเหมาะสม : ต้องจัดหาและใช้พลังงาน ไม่ว่าจะเป็นน้ำมันเชื้อเพลิง ก๊าซ หรือถ่าน ที่ใช้เป็นแหล่งพลังงานอย่างเหมาะสม และเพียงพอ มีการบำรุงเครื่องจักรกลการเกษตรตามกำหนดอย่างเหมาะสม

7. เกษตรกรมีสวัสดิภาพ อย่างพอเพียง : เกษตรกรและผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีสุขภาพ และมีความปลอดภัยที่ดี มีการพักผ่อนที่เหมาะสม โดยผลผลิตเกษตรที่ได้จะต้องทำรายได้พอเพียงกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ อย่างมีความสุข

8. ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ : หลีกเลี่ยงการทำลายพันธุ์พืช สัตว์ และสิ่งแวดล้อม มีการกำจัดวัชพืชอย่างเหมาะสม ใช้สารเคมีอย่างระมัดระวัง ไม่ให้เกิดการปนเปื้อนกับสิ่งแวดล้อม

นอกจากนี้ แนวทางที่สำคัญของการเกษตรที่เหมาะสม จะต้องมีการบันทึกข้อมูล การปฏิบัติงาน ในขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้สามารถตรวจสอบย้อนหลังได้ ตลอดเวลา หากเกิดข้อผิดพลาดก็จะสามารถตรวจสอบหาสาเหตุและแนวทางแก้ไขได้อย่างทันที

The Codex Recommended International Code of Practice - General Principles of Food Hygiene - CAC/RCP 1-1969, Rev 3 (1997) ได้กำหนดระบบมาตรฐานในการปฏิบัติงาน สำหรับการผลิตผลผลิตทางการเกษตรขั้นต้น ไว้ในบทที่ 3 โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 สุขลักษณะของสภาพแวดล้อมทั่วไป (Environmental Hygiene)

ในบางพื้นที่ อาจมีการปนเปื้อนของสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เข้ามากับผลผลิตทางการเกษตรได้ ผู้ปลูกจะต้องประเมินและป้องกัน หรือหลีกเลี่ยงให้ได้ เช่น จุลินทรีย์ที่มีโทษ สารเคมี และวัตถุพิษ เป็นต้น ซึ่งจะต้องคำนึงถึงการใช้งานในอดีตและปัจจุบัน ในพื้นที่ผลิตและบริเวณที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

2.2 คุณลักษณะสำหรับการผลิตขั้นต้น ของผลไม้สดและผัก (Hygienic Primary Production of Fresh Fruits and Vegetables)

2.2.1 ปัจจัยทางการเกษตรที่ต้องการ (Agricultural Input Requirements)

ปัจจัยทางการเกษตรที่ต้องการ จะต้องไม่มีจุลินทรีย์หรือสารเคมีที่ไม่ต้องการในระดับที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยของผลไม้สดและผัก

1) น้ำสำหรับการผลิตขั้นต้น (Water for Primary Production)

ผู้ปลูกจะต้องคำนึงถึงแหล่งที่มาของน้ำที่ใช้ในไร่ ว่าอาจเป็นดำน จุลินทรีย์หรือสารเคมีที่ไม่ต้องการ เข้ามาปนเปื้อนกับผลผลิตได้ จึงอาจต้องมีการตรวจสอบน้ำก่อนนำมาใช้ในการผลิต

(1) น้ำสำหรับการเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยว (Water for Irrigation and Harvesting)

ผู้ปลูกจะต้องพิจารณาปัจจัยในเรื่องของ วิธีการให้น้ำว่าใกล้เคียงเวลาเก็บเกี่ยวหรือไม่ มีการกักเก็บน้ำบางส่วนในผลผลิตหรือไม่ และอาจมีน้ำตกค้างจากการล้างผลผลิตเหลือติดอยู่ หรือไม่

(2) น้ำสำหรับการให้ปุ๋ย การกำจัดศัตรูพืช และสารเคมีทางการเกษตร (Water for Fertilizers, Pest Control and Other Agricultural Chemicals)

น้ำที่ใช้จะ ต้องไม่นำจุลินทรีย์ที่ไม่ต้องการในระดับที่ทำให้เกิดความปลอดภัยในผลไม้สดและผัก

2) ปุ๋ยคอก สารอินทรีย์ และปุ๋ยอินทรีย์ ทุกประเภท (Manure, Biosolids and Other Natural Fertilizers)

การใช้ปัจจัยทางการเกษตรเหล่านี้ จะต้องมีการจำกัดปริมาณของ จุลินทรีย์ สารเคมี และการปนเปื้อนทางกายภาพที่อาจเกิดขึ้นกับผลไม้สดและผักได้ โดยต้องพิจารณาถึงขั้นตอนการจัดการที่เหมาะสม เพื่อลดการปนเปื้อนให้น้อยที่สุด

3) ดิน (Soil)

ดินจะต้องถูกประเมินว่าปราศจากสิ่งมีพิษ ในระดับที่ปลอดภัยยอมรับกันได้

4) สารเคมีทางการเกษตร (Agricultural Chemicals)

ผู้ปลูกจะต้องใช้สารเคมีทางการเกษตรที่ได้รับการจดทะเบียนว่าใช้สำหรับผลไม้สดและผัก เท่านั้น โดยผลตกค้างจะต้องไม่เกินจากระดับที่ยอมรับได้โดย Codex Alimentarius Commission และต้องใช้ในปริมาณที่น้อยที่สุด ผู้ที่จัดพ่นสารเคมีเหล่านี้

จะต้องได้รับการฝึกอบรมวิธีการที่ถูกต้อง มีการบันทึกข้อมูลที่สำคัญสำหรับการตรวจสอบย้อนหลังได้ อุปกรณ์ที่ใช้ในการพ่นสารเคมีจะต้องมีการตรวจสอบ ปรับแต่ง ตามความจำเป็น การพ่นสารเคมีจะต้องหลีกเลี่ยงการปนเปื้อนของน้ำและดินในบริเวณที่ผสม จะต้องมีการเก็บสารเคมีที่เหมาะสม มีการติดป้ายและวิธีใช้อย่างชัดเจน บรรจุภัณฑ์ที่ใช้หมดแล้วจะต้องถูกทำลายอย่างเหมาะสม และห้ามนำกลับมาใช้ใหม่โดยเด็ดขาด

5) การควบคุมทางชีวภาพ (Biological Control)

ความปลอดภัยของสภาพแวดล้อมและผู้บริโภค เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณา ก่อน ผู้ปลูกจะต้องใช้การควบคุมทางชีวภาพ ที่ใช้สำหรับการผลิตพืชหรือผักโดยเฉพาะเท่านั้น

2.2.2 ปัจจัยภายใน ที่ใช้สำหรับการปลูกและเก็บเกี่ยว (Indoor Facilities

associated with Growing and Harvesting)

1) สถานที่ การออกแบบ และ โครงสร้าง (Location, Design and Layout)

สิ่งปลูกสร้างที่เกี่ยวข้องกับการผลิต จะต้องถูกออกแบบและตั้งอยู่ในสถานที่ ที่หลีกเลี่ยงการปนเปื้อนของสิ่งที่ไม่ต้องการ เช่น แมลง หนู และนก เป็นต้น

2) น้ำใช้ (Water Supply)

น้ำสะอาดสำหรับดื่มจะต้องเก็บในภาชนะหรือถังที่ปิดได้หลังคา และจะต้องหลีกเลี่ยงการปนเปื้อนของสิ่งเจือปนที่ไม่ต้องการ

3) การระบายน้ำทิ้ง และของเสียต่างๆ (Drainage and Waste Disposal)

ต้องมีระบบระบายน้ำทิ้งและของเสียต่างๆ อย่างเพียงพอ และเหมาะสม

2.2.3 สุขภาพและสุขลักษณะส่วนบุคคล (Personal Health, Hygiene and

Sanitary Facilities)

บุคคลที่จะต้องสัมผัสกับผลไม้สดและผักที่ผลิตนั้น จะต้องไม่นำพาสิ่งไม่พึงประสงค์มาปนเปื้อนกับผลผลิต

1) สุขลักษณะส่วนบุคคล และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ถูกอนามัย

(Personal Hygiene and Sanitary Facilities)

จะต้องมีการออกแบบให้เหมาะสม มีปริมาณเพียงพอ และสะดวกในการดูแลรักษา

2) สุขภาพ (Health status)

บุคคลที่เกี่ยวข้อง จะต้องทราบถึงสุขภาพของตัวเอง ว่าไม่สบายหรือป่วยเป็นโรคที่อาจเป็นพาหะสู่ผลผลิตได้หรือไม่ ถ้ามีโอกาสเป็นไปได้ ต้องมีการจัดการให้เหมาะสมโดยด่วน

3) ความสะอาดส่วนบุคคล (Personal Cleanliness)

คนงานที่จะต้องสัมผัสโดยตรงกับผลผลิต จะต้องมีความสะอาดที่เหมาะสม เช่น มีการล้างมือก่อนสัมผัสผลผลิต และหลังเข้าห้องน้ำ เป็นต้น

4) พฤติกรรมส่วนบุคคล (Personal Behaviour)

คนงานทุกคนจะต้องไม่มีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนในผลผลิต เช่น สูบบุหรี่ การบ้วนน้ำลาย เลี้ยวหมากฝรั่ง เป็นต้น

2.2.4 เครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับการปลูกและการเก็บเกี่ยว (Equipment associated with growing and harvesting)

ผู้ปลูกและเก็บเกี่ยว จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ผลิตเครื่องมือที่ใช้ทำงานอยู่ อย่างเคร่งครัด

2.3 การปฏิบัติงาน การเก็บรักษา และการขนส่ง (Handling, Storage and Transport)

2.3.1 การป้องกันการปนเปื้อน (Prevention of Cross- Contamination)

ระหว่างกิจกรรมในการผลิตและการดูแลหลังการเก็บเกี่ยว จะต้องมีการป้องกันการปนเปื้อน ของผลไม้สดและผัก จากสิ่งไม่พึงประสงค์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

2.3.2 การเก็บรักษา และการขนส่งจากแปลงผลิตสู่สถานที่บรรจุ (Storage and Transport from the Field to the Packing Facility)

ผลไม้สดและผักจะต้องถูกเก็บรักษาและขนส่งในสภาพที่จะเกิดการปนเปื้อนจากจุลินทรีย์ และสารเคมี ให้น้อยที่สุด

2.4 การทำความสะอาด การดูแลรักษา และการสุขาภิบาล (Cleaning, Maintenance and Sanitation)

เครื่องมือที่ใช้เก็บเกี่ยว จะต้องถูกดูแลรักษาและทำความสะอาด ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม

2.4.1 โปรแกรมการทำความสะอาด (Cleaning Programs)

จะต้องมีการทำโปรแกรมการทำความสะอาดที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม และปฏิบัติเป็นประจำ

2.4.2 ขั้นตอนการทำความสะอาด และวิธีการ (Cleaning Procedures and Methods)

ต้องมีวิธีการทำความสะอาดและอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับผลผลิต

2.4.3 ระบบควบคุมสัตว์ที่เป็นศัตรูพืช

เมื่อผลผลิตถูกนำเข้ามาในสถานที่ปิด เช่น โรงเรือนต่างๆ จะต้องปฏิบัติตาม General Principles of Food Hygiene บทที่ 6.3 อย่างเคร่งครัด

2.4.4 การจัดการของเสีย (Waste Management)

ต้องมีการเก็บและจัดของเสีย อย่างเหมาะสม ของเสียจะต้องไม่ถูกสะสม อยู่ในสถานที่เก็บผลผลิต หรือในสถานที่ที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานรับรองมาตรฐานสินค้าและระบบคุณภาพ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (2550) ได้จัดทำ “หลักเกณฑ์/เงื่อนไข ในการยอมรับ ความสามารถของหน่วยรับรองสินค้าเกษตรและอาหาร สาขาการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี GAP” หรือ “Criteria of Recognition of Competency for Agricultural and Food Products Certification Body” (ACFS-CSSA-R-SD-10 Rev.01 Date: 15/06/07) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) ขอบข่าย

เอกสารนี้กำหนดนิยาม คุณสมบัติของผู้ยื่นคำขอ การรับรอง เงื่อนไข การพักใช้และการเพิกถอน การอุทธรณ์ การร้องเรียน การยกเลิก การรักษาความลับ และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการยอมรับความสามารถในฐานะหน่วยรับรองสินค้าเกษตรและอาหาร (Conformity Assessment Body, CAB) สาขาการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practice : GAP)

2) เอกสารอ้างอิง

- (1) การเลือกตัวอย่างเพื่อตรวจประเมินความสามารถของผู้ตรวจประเมินของหน่วยรับรอง/ ผู้ยื่นคำขอ(Witness) (ACFS-CSSA-R-SD-02)
- (2) การตรวจประเมินเพื่อการยอมรับความสามารถของหน่วยรับรองสินค้าเกษตรและอาหาร (ACFS-CSSAR-SD-03)
- (3) การใช้เครื่องหมายรับรองระบบงาน (ACFS-CSSA-R-SD-04)
- (4) การรักษาความลับและการแจ้งการมีส่วนได้ส่วนเสีย (ACFS-CSSA-R-SD-05)
- (5) การอุทธรณ์ และการร้องเรียน (ACFS-CSSA-R-SD-06)
- (6) การใช้เครื่องหมายรับรองสำหรับหน่วยรับรอง (ACFS-CSSA-R-SD-07)

(7) หลักเกณฑ์/เงื่อนไข เรื่อง เอกสารอ้างอิงประกอบการตรวจประเมิน หน่วยรับรอง GAP และ Organic (ACFS-CSSA-R-SD-11)

(8) การกำหนดจำนวนสาขาที่ต้องได้รับการตรวจประเมินในกรณีที่ หน่วยรับรองมีหลายสาขา (ACFS-CSSAR-SD-12)

3) นิยาม

ความหมายของคำที่ใช้ในเอกสารนี้ มีดังต่อไปนี้

(1) สำนักงาน หมายความว่า สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

(2) สำนักรับรอง หมายความว่า สำนักรับรองมาตรฐานสินค้าและระบบคุณภาพ

(3) ผู้อำนวยการสำนักงาน หรือ ผอ.มกอช. หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

(4) ผู้อำนวยการสำนักรับรอง หรือ ผอ.สรม. หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักรับรองมาตรฐานสินค้าและระบบคุณภาพ

(5) การยอมรับความสามารถ หรือ การรับรองความสามารถ หรือ การรับรองระบบงาน (Accreditation) หมายความว่า กระบวนการซึ่งสำนักงานหรือผู้ที่สำนักงานมอบหมายได้ทำการประเมินและคณะทบทวนได้พิจารณานำเสนอผลการพิจารณาให้ผู้อำนวยการสำนักงานพิจารณาตัดสินใจว่า หน่วยงานที่ประกอบการตรวจสอบรับรองระบบคุณภาพและมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารมีความสามารถในการดำเนินการรับรองกิจกรรมใดโดยเฉพาะ ในเอกสารนี้ สำนักงานจะดำเนินการรับรองระบบคุณภาพหรือมาตรฐานตามที่กำหนด หรือระบบที่เทียบเท่ากันของประเทศคู่ค้าใน สาขาปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practice)

(6) ผู้ยื่นคำขอ (Applicant) หมายความว่า นิติบุคคลที่ประสงค์จะขอ การรับรองการยอมรับความสามารถในฐานะหน่วยรับรอง

(7) หน่วยรับรองระบบงาน (Accreditation Body: AB) หมายความว่า หน่วยงานที่ทำหน้าที่ให้การรับรองความสามารถของหน่วยรับรอง ได้แก่ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.)

(8) หน่วยรับรอง (Conformity Assessment Body, CAB) หมายความว่า ผู้ยื่นคำขอที่ผ่านการตรวจสอบหลักฐานประกอบคำขอ ผ่านการประเมิน และได้รับการยอมรับความสามารถจากสำนักงานแล้ว

(9) ใบรับรอง หมายความว่า เอกสาร หรือ ชุดของเอกสารที่สำนักงานออกให้แก่หน่วยรับรองเพื่อระบุถึงการยอมรับความสามารถในขอบข่ายที่ให้การรับรอง

(10) คณะอนุกรรมการสาขาการตรวจรับรองสินค้าเกษตรและอาหาร ซึ่งต่อไปในเอกสารนี้จะเรียกว่าคณะอนุกรรมการสาขาฯ หมายความว่า คณะอนุกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ ให้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาหลักเกณฑ์/เงื่อนไขในการให้การรับรองระบบงาน และ ทำหน้าที่พิจารณาข้ออุทธรณ์ในชั้นที่ 2

(11) คณะทบทวน (Accreditation Review Panel, ARP) หมายความว่า คณะบุคคลที่สำนักงานแต่งตั้งขึ้นให้ทำหน้าที่ทบทวนผลการตรวจประเมินของคณะผู้ตรวจประเมิน และเสนอผลการพิจารณาให้ผู้อำนวยการสำนักงานตัดสินใจให้การยอมรับความสามารถ

(12) คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หมายความว่า คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้อำนวยการสำนักงานให้มีความอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ในชั้นที่ 1

(13) การรับรองกิจกรรม (Certification) หมายความว่า การที่หน่วยรับรองให้การรับรองระบบ ผลิตภัณฑ์ / สินค้าและ กิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตรและอาหารตามมาตรฐานที่กำหนดแก่ผู้ประกอบการ

(14) ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค (Technical expert) หรือผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคเฉพาะทาง ซึ่งอาจเป็นบุคลากรภายใน หรือ ภายนอกสำนักงานรับรองมาตรฐานสินค้าและระบบคุณภาพ ก็ได้ โดยผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวต้องมีความสามารถตามสาขาที่ต้องการและเป็นไปตามเกณฑ์ที่สำนักงานรับรองมาตรฐานสินค้าและระบบคุณภาพ กำหนดไว้

(15) การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practice : GAP) หมายความว่า การปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีในทุกขั้นตอนการผลิตที่ดำเนินการในระดับเกษตรกร เพื่อให้ได้ผลิตผลที่ปลอดภัยและเหมาะสมต่อการบริโภคตามมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ หรือมาตรฐานสากล หรือมาตรฐานที่สำนักงานเห็นชอบ

2.5 คุณสมบัติของผู้ยื่นคำขอ

2.5.1 ผู้ยื่นคำขอต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1) เป็นนิติบุคคล
- 2) ไม่เป็นผู้ถูกเพิกถอนการรับรองระบบงาน (Accreditation)

โดยหน่วยงานหรือองค์กรสากลใดๆ เว้นแต่พ้นระยะ 6 เดือนมาแล้ว

3) เป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดขององค์กรสากลว่าด้วยการรับรองระบบงาน (International Accreditation Forum :IAF) ตามมาตรฐาน ISO/ IEC Guide 65 : 1996 (General requirements for bodies operating product certification systems) และเอกสารอ้างอิง

ประกอบการตรวจประเมินหน่วยรับรอง GAP และ Organic (ACFS-CSSA-R-SD-11) หรือระบบที่เทียบเท่าสำหรับหน่วยรับรองสาขาการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี กรณีได้รับการรับรองระบบงานในสาขาที่ยื่นขอจากหน่วยรับรองระบบงาน (Accreditation Body : AB) ใดๆ ที่เป็นสมาชิกและได้รับการยอมรับจากองค์กรสากลว่าด้วยการรับรองระบบงาน ให้ส่งมอบสำเนาใบรับรองพร้อมขอข่ายที่ได้รับการรับรองระบบงานเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาด้วย และสำหรับกรณีที่ไม่ได้รับการรับรองระบบงานตามที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ยื่นคำขอจะต้องส่งหลักฐานที่เกี่ยวข้องและเอกสารการดำเนินงานที่แสดงว่ามีความสามารถเท่าเทียมกันตามเงื่อนไขที่สำนักงานกำหนด

4) มีผลงานรับรองเต็มรูปแบบ (Full System Assessment) ในสาขาที่ขอรับการรับรองมาแล้วอย่างน้อย 1 รายและหน่วยรับรองจะต้องมีลูกค้าที่สามารถให้สำนักรับรองเข้าตรวจประเมินความสามารถของผู้ตรวจประเมินของหน่วยรับรอง (Witness) ได้อย่างน้อย 1 แห่งภายใน 180 วัน นับจากการตรวจ สำนักงานของผู้ยื่นคำขอ (Office Assessment) ซึ่งสำนักรับรองจะเป็นผู้เลือกสถานประกอบการที่จะทำการ Witness เอง

5) ต้องไม่เป็นผู้ที่ถูกดำเนินคดี หรือเป็นผู้ที่มีตัวแทนที่อยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานปลอมแปลงเอกสาร ที่จะนำมาใช้ประกอบการยื่นขอการยอมรับความสามารถในฐานะหน่วยรับรอง เว้นแต่คดีจะยุติว่า ผู้ยื่นคำขอหรือตัวแทนไม่มีความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น และในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิด ผู้ยื่นคำขอหรือตัวแทนสามารถยื่นคำขอได้ เมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีดังกล่าว

6) ต้องไม่เป็นผู้ที่อยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบเพื่อรับรองความถูกต้องแท้จริงของเอกสารฉบับใดฉบับหนึ่ง อันเนื่องมาจากมีพฤติกรรม หรือมีมูลเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ยื่นคำขอ หรือตัวแทนกระทำการปลอมแปลงเอกสารของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับการรับรอง หรือมีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเป็นใจในการกระทำผิดดังกล่าว

2.6 การดำเนินการเพื่อให้การยอมรับความสามารถ

2.6.1 การยื่นคำขอ ให้ยื่นคำขอต่อสำนักงานโดยใช้ใบสมัครเพื่อขอรับใบรับรองความสามารถในการตรวจสอบรับรองสินค้าเกษตรและอาหาร พร้อมแนบหลักฐานและเอกสารต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก ก ผู้ยื่นคำขอต้องส่งมอบข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นปัจจุบันให้กับสำนักงาน

2.6.2 ผู้ยื่นคำขอจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ประกาศ คำสั่ง รวมทั้งหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานกำหนด

2.6.3 ผู้ยื่นคำขอต้องอนุญาตให้มีการสอบถามข้อมูล หลักฐานขององค์กรผู้ยื่นคำขอและการปฏิบัติงานตรวจสอบที่อาจเกิดขึ้นภายหลัง หรือเมื่อได้รับการร้องขอ

2.6.4 เมื่อได้รับคำขอตามข้อ 5.1 แล้ว สำนักงานจะตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของคำขอและเอกสารหลักฐานประกอบคำขอ หากมีรายละเอียดไม่ครบถ้วน หรือจำเป็นต้องขอให้ส่งเพิ่มเติม สำนักงานจะแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบเพื่อดำเนินการตามที่ได้รับแจ้งต่อไป และเจ้าหน้าที่จะพิจารณาคำขอ ต่อเมื่อได้รับหลักฐานครบถ้วนตามที่แจ้งเพิ่มเติมไว้แล้ว

2.6.5 สำนักงานจะทำการคัดเลือกผู้ตรวจประเมินหรือผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถเหมาะสม และไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับหน่วยรับรอง/ผู้ยื่นคำขอเพื่อทำหน้าที่ตรวจประเมินความสามารถของหน่วยรับรอง/ผู้ยื่นคำขอ กรณีที่หน่วยรับรอง/ ผู้ยื่นคำขอไม่ยอมรับผู้ตรวจประเมินหรือผู้เชี่ยวชาญที่สำนักงานแต่งตั้งเนื่องจากมีหลักฐานหรือข้อมูลชี้ชัดว่าผู้ตรวจประเมินหรือผู้เชี่ยวชาญที่แต่งตั้งนั้นมีผลประโยชน์ทับซ้อนหรือ เป็นผู้ที่มีความสามารถไม่เหมาะสม หน่วยรับรอง/ ผู้ยื่นคำขอสามารถขอเปลี่ยนแปลงรายชื่อได้โดยต้องระบุเหตุผลและแจ้งต่อสำนักงาน โดยสำนักงานจะเป็นผู้ตัดสินใจในการเปลี่ยนแปลงรายชื่อตามเหตุผลอันสมควร และการตัดสินใจของสำนักงานถือเป็นที่สุด

2.6.6 เมื่อสำนักงานได้ตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและหลักฐานครบถ้วนแล้ว สำนักงานจะดำเนินการดังนี้ คือ

1) ตรวจประเมิน ณ สำนักงานใหญ่ หรือสำนักงานสาขาอื่นที่เห็นว่าจำเป็นต้องตรวจประเมินพร้อมทั้งตรวจประเมินการปฏิบัติงานของผู้ยื่นคำขอในระหว่างการตรวจรับรองกิจกรรมให้กับลูกค้าตามขั้นตอน วิธีปฏิบัติงานที่สำนักงานกำหนด

2) นำเสนอผลการประเมิน ตามข้อ (1) ต่อคณะกรรมการ เพื่อพิจารณาผลการตรวจประเมิน

2.6.7 เมื่อคณะกรรมการได้รับผลการตรวจประเมินตามข้อ 5.6 แล้ว จะพิจารณาผลการตรวจประเมินและเสนอผลการพิจารณาให้ผู้อำนวยการสำนักงานตัดสินใจให้การยอมรับความสามารถของผู้ยื่นคำขอและสำนักงานจะดำเนินการออกใบรับรองให้แก่หน่วยรับรองต่อไป โดยใบรับรองมีอายุคราวละ 4 ปี นับตั้งแต่วันที่ออกใบรับรอง และให้ใช้ ตามแบบที่สำนักงานกำหนดในภาคผนวก ข และหลังจากได้ใบรับรองแล้ว สำนักงานจะดำเนินการตรวจติดตาม (Surveillance) หน่วยรับรองทุกปี โดยในปีแรกจะมีการตรวจติดตามอย่างน้อย 2 ครั้ง ซึ่งการตรวจติดตาม 1 ครั้งประกอบด้วยการตรวจประเมิน ณ สำนักงานและการตรวจประเมินความสามารถของผู้ตรวจประเมินของหน่วยรับรอง (Witness) อย่างละ 1 ครั้ง

2.7 เงื่อนไข

หน่วยรับรองต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

2.7.1 ต้องรักษาไว้ซึ่ง ความสามารถ ตามมาตรฐานที่ได้รับการรับรองระบบงาน จากสำนักงาน ตลอดระยะเวลาที่ได้รับการรับรอง

2.7.2 ต้องอ้างถึงการยอมรับความสามารถเฉพาะขอบข่ายที่ผ่านการประเมิน และ ได้รับใบรับรองไว้เท่านั้น

2.7.3 หากมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขในสาระสำคัญที่มีผลต่อการยอมรับ ความสามารถ ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อสำนักงานโดยทันที

- มีการเปลี่ยนแปลงด้านกฎหมาย การค้า
- มีการเปลี่ยนแปลงสถานะองค์กร ปรับโครงสร้างองค์กร

(Reorganization)

• มีการเปลี่ยนแปลงการบริหารในองค์กร เช่น การเปลี่ยนแปลงบุคคลที่เป็นหลักในการบริหารจัดการ

- มีผู้ตรวจประเมินเข้ามาใหม่จำนวนมาก
- มีการเปลี่ยนแปลงบุคลากร เครื่องมือ สิ่งอำนวยความสะดวก

สภาพแวดล้อมในการทำงานและทรัพยากรอื่นๆ ที่สำคัญที่อาจจะมีผลกระทบต่อขอบข่ายที่หน่วยรับรองได้รับการรับรองแล้ว

- หน่วยรับรองขอขยายขอบข่ายการรับรอง

2.7.4 ต้องไม่นำใบรับรองไปใช้ หรืออ้างถึงในทางที่ทำให้เกิดความเสียหาย หรือ อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการได้รับการยอมรับความสามารถ ตามใบรับรองนั้นๆ

2.7.5 ให้ความร่วมมือแก่สำนักงาน ในการดำเนินการตรวจประเมินที่อาจมีขึ้นใน ภายหลัง

2.7.6 ต้องส่งมอบเอกสารหลักฐานต่างๆ เช่น บันทึกข้อร้องเรียนของลูกค้า บันทึกการอุทธรณ์ให้แก่สำนักงานเมื่อได้รับการร้องขอ

2.7.7 หากประสงค์จะให้มีการยอมรับความสามารถอย่างต่อเนื่อง ให้แจ้งเป็นลาย ลักษณ์อักษรให้สำนักงานทราบล่วงหน้าก่อนหมดอายุ ไม่น้อยกว่า 90 วัน

2.7.8 หากประสงค์จะยกเลิกใบรับรองให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้สำนักงาน ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 45 วัน

2.7.9 หากประสงค์จะเพิ่มเติม/ขยายขอบข่ายใบรับรอง หรือการเปลี่ยนแปลงอื่นใดอันมีผลกระทบต่อระบบการบริหารงานคุณภาพของหน่วยรับรอง ให้แจ้งสำนักงานทราบเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยทุกครั้ง เพื่อขอความเห็นชอบในการรับรองต่อไป

2.8 การลดขอบข่าย การพักใช้และการเพิกถอนใบรับรอง

หากหน่วยรับรองไม่สามารถรักษาระบบตามเงื่อนไขที่กำหนดในข้อ 6 และ/หรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนด สำนักงานอาจดำเนินการดังต่อไปนี้

2.8.1 การลดขอบข่ายใบรับรอง

หากตรวจสอบพบว่าการเปลี่ยนแปลงสำคัญใดๆ ภายในองค์กรอันมีผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินการตรวจสอบรับรองของหน่วยรับรองนั้น

2.8.2 การพักใช้ใบรับรอง

กรณีที่ไม่สามารถแก้ไขข้อบกพร่องสำคัญที่สำนักงานให้การรับรองในสาขานั้น ๆ ระบุไว้ใน 180 วัน สำนักงานจะสั่งพักใบรับรองเป็นระยะเวลาครั้งละไม่น้อยกว่า 60 วัน แต่ไม่เกิน 120 วัน

2.8.3 การเพิกถอนใบรับรอง จะใช้ในกรณี ดังต่อไปนี้

- (1) หน่วยรับรองที่อยู่ในระหว่างการพักใช้ใบรับรอง ไม่สามารถแก้ไขข้อบกพร่อง และไม่สามารถทำตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด
- (2) การตรวจติดตาม (Surveillance) ของสำนักงานชี้บ่งว่าหน่วยรับรองปฏิบัติไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดในมาตรฐานที่ขอการรับรองตาม ข้อ 4.1(3) ในสาระสำคัญ
- (3) ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดโดยสำนักงาน

2.9 การอุทธรณ์

2.9.1 ผู้ยื่นคำขอรับการรับรอง หรือหน่วยรับรองที่ถูกพักใช้หรือเพิกถอนตามข้อ 7 อาจยื่นคำอุทธรณ์เป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้อำนวยการสำนักงานได้ภายใน 15 วันทำการ นับแต่วันที่สำนักงานหรือสำนักรับรอง มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาตัดสินหรือ มาตรการนั้นให้ทราบ

2.9.2 ผู้อำนวยการสำนักงานจะแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณาคำอุทธรณ์และแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ยื่นคำอุทธรณ์ทราบภายใน 30 วันทำการ นับตั้งแต่วันที่สำนักงานได้รับคำอุทธรณ์ หากระยะเวลาดังกล่าวไม่เพียงพออาจขยายเวลาออกไปได้ไม่เกิน 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 15 วันทำการ

2.9.3 ในกรณีที่ผู้ยื่นคำอุทธรณ์ไม่ยอมรับคำตัดสินของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ยื่นคำอุทธรณ์สามารถยื่นอุทธรณ์ได้เป็นครั้งที่ 2 ต่อคณะกรรมการสาขาฯ ได้ภายใน 15 วันทำการ นับตั้งแต่วันที่สำนักงานมีหนังสือแจ้งผลพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทราบ

2.9.4 ระหว่างการพิจารณาคำอุทธรณ์ยังไม่สิ้นสุด ให้ถือว่าผลการพิจารณาเดิมมีผลใช้บังคับอยู่

2.9.5 ผลการตัดสินของคณะกรรมการสาขาฯ ให้ถือเป็นที่สุด

2.10 การร้องเรียน

2.10.1 การร้องเรียนสามารถยื่นเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้อำนวยการสำนักงานหรือผู้อำนวยการสำนักรับรอง

2.10.2 สำนักงานจะดำเนินการพิจารณาข้อร้องเรียนดังกล่าว แล้วแจ้งผลให้ผู้ที่ยื่นร้องเรียนทราบ

2.11 การยกเลิกใบรับรอง

ใบรับรอง จะถูกยกเลิกในกรณีดังต่อไปนี้

2.11.1 หน่วยรับรองเลิกประกอบกิจการที่ได้รับการรับรอง

2.11.2 หน่วยรับรองเป็นที่เปื้อนดินุคคลนั้นล้มละลาย

2.11.3 หน่วยรับรองแจ้งขอยกเลิกการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรตามข้อ 6.8

2.11.4 มีการประกาศแก้ไข เปลี่ยนแปลงข้อกำหนด กฎเกณฑ์สากลด้านการตรวจสอบรับรอง หรือ ยกเลิกมาตรฐานที่ได้รับใบรับรอง

2.12 การรักษาความลับ

2.12.1 สำนักงาน และผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด จะเก็บรักษาข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากผู้ยื่นคำขอ/หน่วยรับรองภายใต้กิจกรรมการตรวจรับรองระบบ สำหรับสินค้าเกษตรและอาหารไว้เป็นความลับ ไม่นำไปเปิดเผยกับบุคคลอื่น เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ยื่นคำขอ/หน่วยรับรองเป็นลายลักษณ์อักษร

2.12.2 สำนักงานจะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้ยื่นคำขอ/หน่วยรับรอง อันเนื่องมาจากความลับนี้ได้แพร่พรายสู่บุคคลภายนอก เว้นแต่เกิดจากความบกพร่องของสำนักงาน

2.13 การใช้เครื่องหมาย

2.13.1 หน่วยรับรอง สามารถใช้เครื่องหมายเพื่อแสดงถึงการยอมรับความสามารถ เฉพาะที่สำนักงานกำหนดไว้โดยต้องไม่นำไปใช้ในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือก่อให้เกิดการเข้าใจผิด หากฝ่าฝืนสำนักงานมีอำนาจพิจารณาดำเนินการลดขอบข่าย พักใช้เพิกถอนใบรับรองกับหน่วยรับรอง

2.13.2 หน่วยรับรองที่ได้รับการยอมรับความสามารถ สามารถมอบอำนาจให้ผู้ประกอบ การ ที่ได้รับการรับรองจากหน่วยรับรอง ใช้เครื่องหมายรับรองสินค้า โดยแสดงไว้ที่ฉลาก สิ่งบรรจุ สิ่งห่อหุ้ม สิ่งผูกมัดหรือบนสินค้าเกษตรที่เป็นผลผลิตจากการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการใช้เครื่องหมายรับรองสำหรับหน่วยรับรองตามที่สำนักงานกำหนด

2.14 อื่น ๆ

2.14.1 ในกรณีที่มีการแก้ไขข้อกำหนด หรือหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับความสามารถในฐานะหน่วยรับรอง สำนักงานจะแจ้งให้หน่วยรับรองทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่สำนักงานกำหนด

2.14.2 ในกรณีที่หน่วยรับรองย้ายสถานที่ประกอบกิจการ หรือโอนกิจการที่ได้รับใบรับรองให้แก่ผู้อื่น ให้ถือว่าใบรับรองนั้นสิ้นสุดลง และต้องส่งใบรับรองคืนแก่สำนักงานภายในระยะเวลาไม่เกิน 30 วันทำการ

2.14.3 ในกรณีที่มีการเพิกถอนหรือยกเลิกใบรับรอง หน่วยรับรองต้องส่งใบรับรองคืนให้แก่สำนักงาน ภายในระยะเวลา 15 วันทำการ

2.14.4 ผู้ถูกพักใช้ ถูกเพิกถอน หรือยกเลิกใบรับรอง ต้องยุติการใช้สิ่งพิมพ์สื่อโฆษณา ที่มีการอ้างอิงถึงการได้รับการยอมรับความสามารถทั้งหมด

2.14.5 สำนักงานไม่รับผิดชอบในการกระทำใดๆ ของหน่วยรับรองที่ได้กระทำไปโดยไม่สุจริตหรือไม่ปฏิบัติตาม หรือฝ่าฝืนหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนด

รายการเอกสาร และหลักฐานประกอบคำขอ

1. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล สำเนาหนังสือรับรองห้างหุ้นส่วนบริษัท และ / หรือสำเนาทะเบียนการค้าต้องออกมาแล้วไม่เกิน 90 วัน กรณีผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล มิได้ยื่นคำขอด้วยตัวเองให้จัดเตรียมเอกสารเพิ่มเติม ดังนี้

(1) หนังสือมอบอำนาจ (พร้อมอากรแสตมป์ 30 บาท)

(2) สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประชาชนของผู้มอบอำนาจ และผู้รับอำนาจ หรือเอกสารอื่นที่เทียบเท่า ซึ่งเป็นที่ยอมรับของหน่วยงานราชการ เช่น สำเนาหนังสือเดินทาง สำเนาใบขับขี่ สำเนาบัตรข้าราชการ สำเนาใบอนุญาตประกอบธุรกิจสมาคมต่างด้าว เป็นต้น

2. สำเนาแผนที่ตั้งสำนักงานใหญ่ สำนักงานสาขาในประเทศไทยที่ขอรับใบรับรองโดยละเอียด

3. สำเนา Accreditation Certificate จากหน่วยงาน / องค์กร ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล (ถ้ามี)

4. หลักฐานการรับรองกิจกรรมให้ลูกค้าอย่างน้อย 1 ราย

5. เอกสารเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์แนะนำองค์กร / หน่วยงาน (ถ้ามี)

6. สำเนาเอกสารการทำความตกลงยอมรับร่วม หรือข้อตกลงกับรัฐบาล / หน่วยงานภาครัฐ ในระดับประเทศ หรือระดับสากล (ถ้ามี)

7. สำเนาเอกสารคู่มือคุณภาพ หรือเทียบเท่า (Quality Manual or Equivalent)

8. สำเนาเอกสารขั้นตอนวิธีการปฏิบัติงาน (Procedure) เป็นต้น

หมายเหตุ เอกสารสำเนาทุกฉบับต้องลงนามสำเนาถูกต้อง โดยผู้มีอำนาจลงนาม

3. การดำเนินงานของบริษัทสยามไวเนอรี่ เทรดิงพลัส จำกัด (ไร่่องุ่นหัวหินฮิลล์)

บริษัทสยามไวเนอรี่เทรดิง พลัส จำกัด เป็นบริษัทที่ผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไวน์เป็นหลัก โดยมีไร่่องุ่นที่ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ มีชื่อว่า “ไร่่องุ่นหัวหินฮิลล์” โดยเป็นทั้งแหล่งเพาะปลูกองุ่นสำหรับการผลิตไวน์ของบริษัทที่มีคุณภาพดี ยี่ห้อ “มอนชูน แวลลีย์” และยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

หลังจากความสำเร็จจากการทดลองเพาะปลูกพันธุ์องุ่น ณ ศูนย์วิจัยในพระราชดำริ ห้วยทราย ในปี พ.ศ. 2547 แล้วนั้น ทางบริษัทสยามไวเนอรี่ โดยคุณเฉลิม อยู่วิทยา ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการ ได้ตัดสินใจที่จะขยายไร่่องุ่นในพื้นที่บริเวณดังกล่าว โดยได้พื้นที่บริเวณหมู่บ้านคอกช้าง ตำบลหนองพลับ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 1,200 ไร่ มาพัฒนา

เพิ่มเติมและเริ่มทำเป็นโรงงุ่น “โรงงุ่นหัวหินฮิลล์” จึงถือกำเนิดขึ้น โดยพื้นที่ของโรงงุ่นหัวหินฮิลล์นั้นล้อมรอบไปด้วยภูเขาและมีวิวทิวทัศน์ที่งดงาม พร้อมด้วยสภาพภูมิอากาศในแบบเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งส่งผลให้การผลิต และการเพาะปลูกองุ่นพันธุ์ต่างๆเกิดขึ้นได้ดีและมีคุณภาพ เพื่อนำมาใช้ผลิตไวน์ไทยคุณภาพดี โดยปลูกองุ่นไวน์ เช่น พันธุ์ชिरาซ, พันธุ์โคลัมบาท์ และพันธุ์ชินินบลองค์ ซึ่งเป็นองุ่นไวน์พันธุ์ที่มีชื่อเสียง เป็นหลัก นอกจากนั้นแล้ว ยังมีองุ่นทานสดไร้เมล็ด และผลิตภัณฑ์อื่นๆที่นำองุ่นมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นน้ำองุ่นสด 100% หรือน้ำองุ่นสกัดเข้มข้นเพื่อสุขภาพ

โรงงุ่นหัวหินฮิลล์ เป็นส่วนหนึ่งในวิสัยทัศน์ของบริษัทสยามไวเนอรี่ ในการสร้างและเผยแพร่วัฒนธรรมของการดื่มไวน์ในประเทศไทยให้แพร่หลายและเป็นที่รู้จักมากขึ้น ทางโรงงุ่นหัวหินฮิลล์ ยังเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาสัมผัสและเยี่ยมชมถึงแหล่งที่มาขององุ่นคุณภาพดีที่ใช้ผลิตไวน์ไทยมอชุนแวลลีย์อย่างใกล้ชิด โรงงุ่นหัวหินฮิลล์ยังแสดงให้เห็นว่าการเพาะปลูกองุ่นพันธุ์ดีต่างๆสามารถทำได้เป็นอย่างดีภายใต้สภาพอากาศแบบร้อนชื้นในประเทศไทย นอกจากนั้นแล้วยังเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งใหม่สำหรับคนรักธรรมชาติในอำเภอหัวหินอีกด้วย ผู้ที่มาเยี่ยมชมโรงงุ่นหัวหินฮิลล์จะได้พบกับกิจกรรมต่างๆมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการเพาะปลูกองุ่น หรือพันธุ์องุ่นต่างๆ ซึ่งทีมงานผู้ชำนาญการทางด้านการเพาะปลูกของสยามไวเนอรี่ พร้อมต้อนรับและให้คำแนะนำรวมถึงความรู้เพิ่มเติมที่ และกิจกรรมที่ได้รับความสนใจอีกหนึ่งกิจกรรมก็คือ กิจกรรมขี่ช้างชมความสวยงามของโรงงุ่น ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างจะได้เห็นโรงงุ่นหัวหินฮิลล์อย่างใกล้ชิดในมุมมองที่แปลกออกไปบนหลังช้าง นอกจากนี้นักท่องเที่ยวสามารถแวะพักผ่อนเพื่อเรียกความสดชื่น ในมุมสบายพร้อมรับประทานอาหารคู่กับไวน์ได้ที่เดอะศาลาไวน์บาร์แอนด์บิสโทร

สำหรับผู้ชื่นชอบศิลปะ โรงงุ่นหัวหินฮิลล์ได้ให้ผู้มาเยี่ยมชมได้แสดงความสามารถทางด้านศิลปะ โดยการออกแบบจลาจไวน์ให้เป็นสไตล์ของตัวเอง ซึ่งมีเพียงชิ้นเดียวในโลก! โดยสามารถนำกลับบ้านเป็นของที่ระลึก เพื่อเตือนถึงความทรงจำที่ดีและเวลาแห่งความสุขที่โรงงุ่นหัวหินฮิลล์ หรือสามารถนำขวดไวน์ดีไซน์ในแบบฉบับเฉพาะ มอบให้แก่คนพิเศษเพื่อเป็นของขวัญ

ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงปลายเดือนมีนาคมของทุกปีจะเป็นเวลาฤดูเก็บเกี่ยวผลผลิตประจำปี ทางโรงงุ่นหัวหินฮิลล์ ยินดีต้อนรับนักท่องเที่ยว เพื่อมาร่วมเปิดประสบการณ์ความสวยงามของโรงงุ่นในช่วงที่องุ่นเติบโตเต็มที่ พร้อมกับลิ้มรสไวน์ชั้นดีและอาหารเลิศรสไปพร้อมกับกิจกรรมพิเศษต่างๆ ซึ่งเป็นช่วงที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับชีวิตชาวไร่ ด้วยการเก็บองุ่นสดๆได้จากต้นด้วยตัวเอง

ไร่องุ่นหัวหินฮิลล์เปิดบริการตั้งแต่เวลา 10.00 น. ถึง 18.00 น. ในวันจันทร์ถึงวันอาทิตย์และวันหยุดราชการ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมหรือท่านที่สนใจเข้าชม สามารถติดต่อ ไร่องุ่นหัวหินฮิลล์ได้ที่เบอร์ 081-7018874-5 081-7012222 และ 081-7010444 หรือเยี่ยมชมเว็บไซต์ได้ที่ www.huahinhillsvineyard.com

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิศิษฐ์ จุลปานนท์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์ : กรณีศึกษาข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์ ในจังหวัดเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2543 ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการปฏิบัติงานของผู้ให้ข้อมูลพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตในการปฏิบัติงานคือ หน้าที่และความรับผิดชอบ สถานที่ทำงาน และการฝึกอบรมเพิ่มความรู้ สำหรับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน คือ ปัจจัยด้านความสำเร็จของงาน ความร่วมมือและประสานงาน หน้าที่การทำงานในกรอบตำแหน่ง การได้รับการยอมรับนับถือ ความก้าวหน้าในการทำงาน และความมั่นคง ปลอดภัยในการทำงาน

ประพีศ อักษรพันธ์ และสมพร อิศวิลานนท์ ได้ทำงานวิจัยเรื่อง การประเมินประสิทธิภาพเชิงกำไร ของการผลิตสุกรฟาร์มมาตรฐานและฟาร์มทั่วไป พบว่าในงานทดลองนี้ ประสิทธิภาพเชิงกำไรจะขึ้นกับต้นทุนการผลิตสุกรของฟาร์มเป็นหลัก ซึ่งฟาร์มมาตรฐานจะมีต้นทุนที่สูงกว่าฟาร์มทั่วไปเล็กน้อย จึงเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ผู้ประกอบการฟาร์มทั่วไป ไม่ต้องการพัฒนาปรับปรุงระบบการทำงานให้เป็นระบบฟาร์มมาตรฐาน

อภิชาติ เปรมปราชญ์ชนันต์ (วารสารวิชาการ ม.อบ.ปีที่10 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2551 หน้า26-41) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตโดยใช้เทคนิคการผลิตแบบลิ้น: กรณีศึกษาโรงงานผลิตชิ้นส่วนยางยนต์ พบว่า ระบบการผลิตแบบลิ้น ในภาพรวมจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อองค์กร และเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร โดยการเพิ่มคุณภาพที่ต้นกำเนิด และการลดขนาดกลุ่มการผลิต จะมีความสัมพันธ์กับการลดต้นทุนทางด้านการผลิตจากการประยุกต์ใช้ระบบการผลิตแบบลิ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ธานินทร์ สุทธิกฤษกร (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีฝ่ายการพนักงาน บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) พบว่า

1. ความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานโดยรวม มีระดับความคิดเห็นด้านไม่เห็นด้วย อยู่สูง แสดงให้เห็นว่าพนักงานขาดความสนใจ ไม่มีขวัญและกำลังใจในการทำงาน

2. ความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยเชิงจิตด้านสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน โดยรวมมีระดับความคิดเห็นไม่เห็นด้วยในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาตัวแปรย่อยทั้ง 10 ตัวแปรปรากฏว่าตัวแปรด้านการได้รับการยกย่องนับถือ มีค่าเฉลี่ยรวมสูงสุด แสดงว่าพนักงานส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจ ขวัญ และกำลังใจในการทำงาน จึงไม่ก่อให้เกิดการทำงานอย่างเต็มความรู้ความสามารถรวมถึงอุทิศเวลา แรงกาย แรงใจ ให้ผลงานมีคุณภาพและประสิทธิภาพที่ดี จึงจำเป็นที่ผู้บริหารจะต้องทำความเข้าใจและสนใจเรื่องดังกล่าวนี้

ชาญรัช แก้วเจริญกุล (2555) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตข้าวพันธุ์ข้าวดอกมะลิ105 พบว่า มีต้นทุนรวมทั้งหมดเป็น 4,077.2 บาทต่อไร่ โดยแบ่งเป็นต้นทุนผันแปรและต้นทุนคงที่ 3,008.2 และ 1,069 บาทต่อไร่ ตามลำดับ โดยมีสัดส่วนต้นทุนต่อไร่ ระหว่างค่าแรงงาน ค่าวัสดุอุปกรณ์ และต้นทุนคงที่ เท่ากับ 29.5 : 44.3 : 26.2 ตามลำดับ สรุปได้ว่าเกษตรกรต้องลงทุนในส่วนของค่าวัสดุอุปกรณ์การเกษตรเป็นสัดส่วนที่มากที่สุด ซึ่งอยู่ในส่วนของค่าใช้จ่ายผันแปรนั่นเอง